

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΩΝ ΧΗΡΩΝ

Τῷ συμπαθεῖ φίλῳ κ.
Ν. Μ. Ζαχαριουδάκη.

ΝΕΚΑΘΕΝ ἐτρελλαινέτο διὰ τὰ ὄρφανὰ καὶ τὰς χήρας. Πρὸ πάντων διὰ τὰς χήρας. ὦ! πῶς τὰς ἐπονοῦσε ἡ ψυχὴ του! πῶς ἐπαθάνετο νὰ βλέπη μαῦρα χρώματα ἀφοῦ δὲ τὸν συνεχίνουν ἀκόμη καὶ τὰ μαῦρα μάτια καὶ τὸ ... μαῦρο χαβιάρι! Ὅταν συνήντα καμμίαν ὀυστυχισμένην χήραν, τοῦ ἤρχετο ἀκατάσχετος δίψα νὰ τρέξῃ κοντὰ τῆς, νὰ τῆς σπογγίσῃ τὰ δάκρυα, νὰ τὴν παρηγορήσῃ, νὰ τὴν ἐγκολπωθῇ, νὰ τὴν προστατεύσῃ, νὰ συγκλαύσῃ μαζί τῆς πρόθυμος, ὁ καυμένος, νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν μακαρίτην εἰς ὃ,τι... ἠδύνατο! ὦ Α! εἰάν ἔλειπον, ἀλήθεια, καὶ αὐτοὶ οἱ στυλοβάται τῶν χηρῶν ἀπὸ αὐτὸν τὸν μάταιον κόσμον, ἢ γῆ θὰ ἦτο πλημμυρισμένη φεῦ! ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς θρήνους τῆς χηρείας!...

* *

Ἄλλὰ πρὸ πολλοῦ τὸν εἶχε πάρει τὸ «ὄριον τῆς ἡλικίας». Ἐβραζε μὲν πάντοτε μέσα του τὸ πολεμικὸν μένος, καὶ τὰ φιλανθρωπικά του ἔνστικτα ἀφυπνίζοντο εἰς τὴν θεάν τῶν μαυροφύρων χηρῶν. Ἄλλά, τί ὤφελει; Αὐτὸς δὲν ἐθεωρεῖτο μάχιμος

πλέον δὲν ἦτο διὰ τὴν ἐνεργὸν οὕτως εἰπεῖν παραμυθίαν. Ποῦ καὶ πῶς τώρα πλέον ἢ χῆρες, ἢ ἀπαρηγόρητες, νὰ εὔρουν, ἢ καυμένες, παρηγορίαν καὶ στήριγμα πλησίον του, πλησίον ἐνός ἐρειπίου, τὸ ὁποῖον μόλις συνεκρατεῖτο εἰς τοὺς πόδας του μὲ καταπότια Μπρόουν-Σεκὰρ καὶ μὲ ἐνέσεις π ρ α π ο π ο υ λ ῖ ν η ς. Ὁμοιάζε μὲ τοὺς ἐξηρθρωμένους ἐκείνους ἀποστράτους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν πλέον τὴν δύναμιν νὰ ἀνασποῦν τὴν λόγγην, νὰ κάμνουν ἐφόδους καὶ νὰ συμπλέκωνται ἐκ τοῦ συστάδην μετὰ ... τοῦ ἐχθροῦ! Ἐδρασεν ἄλλως τε πολὺ εἰς τὸν φιλάνθρωπον καὶ ἐξαντλητικὸν ὑπὲρ χηρῶν καὶ ὄρφανῶν ἀγῶνα καὶ ἦτο καιρὸς νὰ ἡσυχάσῃ πλέον, νὰ ἀναπολῆ μόνον καὶ νὰ ρευβάζῃ ἐπὶ τὸ πλατωνικώτερον οἰκτεῖρων τὴν ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων ὡς καὶ τοὺς ὄ μ φ α κ α ς τῆς ἀλεπούς τοῦ Αἰσώπου .....

* *

Ἄλλὰ μήπως σὲ ἀφήνουν, βρε ἀδελφέ, ἡσυχον καὶ οἱ πειρασμοί, οἱ μαύροι μάλιστα πειρασμοί;

Τί ἤθελε λοιπὸν ἡ νεαρά ἐκείνη χήρα, ἡ ὁποία κάθε πρωτὶ καὶ ἀπόγευμα διήρχετο ὑπὸ τὰ παράθυρά του, μὲ κάτι ἀσυνήθη τσακίσματα, μὲ κάποιον βόδισμα ὁπωσοῦν προκλητικόν, μὲ κάτι κινήσεις κάπως ὑπόπτους; Ἦτο

ἄρα γε χήρα ἡ ὁποία ἔκλαιε τὸν ἄνδρα της, ἡ ἄμοιρη; ἢ καμμιά ὄρφανή καὶ ἐγκαταλελειμμένη παιδίσκη ἔχουσα ἀνάγκην ... προστασίας; ὦ! βέβαια! Κάτι τέτοιο τοῦ μυρίζεται, ἀφοῦ τὸ πένθος ἐκτείνεται μόνον μέχρι τῶν σφυρῶν καὶ ἀφήνει νὰ φαίνωνται δύο πόδες κομψοί, λεπτοφυεῖς, γαργαλιστικώτατοι .....

Ἄ! τὸ κατεργάριχο! Περιστρέφει ὅλον ἐν τὸ ἀλεξήλιόν της!.. αὐτὸ εἶνε συμβολικόν... Βέβαια! αὐτὸ εἶνε σάλπισμα πρὸς ἐπιθεσιν... χωρὶς ἄλλο! Ἄλλὰ τότε διατὶ κρύπτει τὸ πρόσωπον ὑπὸ τὸν θόλον τῆς ὀμβρέλλας της; Νὰ εἶνε τάχα δειλιή πράγματι, καμμιά ἐντροπαλή νεόβγαλτη χηρούλα, πρῶϊμη, ποῦ δὲν ἐπρόφθασε νὰ γευθῇ καλὰ-καλὰ ἀκόμη τὴν πείραν τοῦ κόσμου;... Ἦ μήπως εἶνε ἀπ' ἐκείνας, ποῦ κλαῖνε ἐπιτήδες τὸν πεθαμ-

μένο, διὰ τὰ ξητρελλαινούν τοὺς ἄλλους τοὺς ζωντανούς; Μυστήριον!

* *

Ἐπειτα, τί γυρεύει, σὰς παρακαλῶ, ἀπ' ἐκεῖ τόσοσιν συχνά, ἐνῶ ὁ δρόμος δὲν εἶνε διαβατικός; Ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα, ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ θαλεροῦ ἀπομάχου. ἀρχίζει ἐξοχὴ πλέον... μοναξιά!.. Τί ζητεῖ λοιπὸν αὐτός ὁ μαῦρος καὶ θελκτικὸς δαίμονας; πέρνει τὸν δρομίσκον, πέραν εἰς τὰ δενδράκια ἐκεῖνα, διὰ τὰ ρεμβάση, διὰ τὰ συγκεντρωθῆ εἰς τὴν λύπην της, διὰ τὰ ξεχνᾷ ἄρα γε τὸν κόσμον, καὶ τὰ ἐνθυμῆται μόνον τὸν μακαριτήν; Ἡ γὰρ τὰ ξεχνᾷ ἴσα-ἴσα τὸν μακαριτήν καὶ τὰ θυμᾶται πῶς ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ζωντανοὶ εἰς τὸν κόσμον ἀκόμη;...
 Ἢ Κάτι τέτοιο θὰ συμβαίη ἐξάπαντος! Ἡ φήμη του, ὡς προστατεύουσι τῶν χηρῶν θὰ τὴν φέρη βέβαια πλησίον του... Ἐμπρός!

Ἄς τὴν προστατεύωμεν τὴν δυστυχισμένην τὴν ὄρφανὴν — ἢ τὴν χήραν, ἀδιάφορον!

* *

Καὶ μετὰ τὴν σκέψιν αὐτὴν, περισυλλέγει τὰς δυνάμεις του, τὸ θάρρος του, τὰ νεῦρά του ὀπλιζέται μετὰ τὰ καλά του φρέματα ἀπολυμαίνει τὸ πρόσωπον μετὰ τὸ θαυματουργὸν ῥευστὸν τῆς Madame Allen

πέρνει, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, δύο-τρία καταπότια τοῦ Σεκάρ· κάμνει τὸν σταυρόν του· ξεροθήχει· καὶ... ἔμπρός! εἰς τὸ ἔργον τῆς φιλανθρωπίας!

Ἄλλ' ἢ ὡραία ἄγνωστος — ὅλαι αἱ ἄγνωσται εἶνε ὡραῖαι — οὔτε στρέφει κἄν. Ἄ! τὴν πονηρὴ! τί ὄμορφα ποῦ ὑποκρίνεται τὴν λυπημένην, τὴν ἀπαρηγόρητην!

— Ἄ! καλὴ μου κοπέλλα!... Δὲν χάνονται δὲ ἔτσι τὰ νεῖατα μετὰ ἓνα πένθος...

Ἄλλ' ἐκεῖνη, ἢ κατεργάρα, προσποιεῖται πῶς δὲν ἀκούει. Βαδίζει σὰν ἀφηρημένη τάχα· κάμνει πῶς προσέχει σὲ κάτι ποῦ κρατεῖ καὶ διαβάσει... Τί τὰ ἦνε ἄρα γε; ἢ διαθήκη τοῦ μακαριτοῦ; ἢ κανένα ῥαβασάκι συλλυπητήριον ἀπὸ κανένα συμπα-

θοῦντα φίλον ;... Τώρα ὁμως τοῦ φαίνεται πῶς κάτι μονολογεῖ,
κάτι ψιθυρίζει δειλά ...

Κουράγιο, ἀνδρεῖε ἀπόμαχε ! ἐν βῆμα ἀκόμη καὶ ὁ θρίαμβος
τῆς φιλανθρωπίας εἶνε βέβαιος !

— Ψίτ !.. ψίτ !.. ἔλα, ἄφησε
τώρα τὰ νάξια τῆς λύπης ...

* *

Ἐξαφνα, ἡ ὀμβρέλλα ἀνυ-
ψοῦται· μία κεφαλή, ἀρκετὰ
περίεργος, ἀποκαλύπτεται, καὶ
μία βόμβα ἀπροσδόκητος τὸν
τρέπει εἰς φυγὴν ἐπονεϊδιστον !

— Οὐ ! νὰ χαθῆς, παλῆάν-
θρωπε ! Γεροκολασμένε !

Ἦτο ἓνας ἱεροσπουδαστῆς
τῆς Ριζαρείου, ἐκεῖ πλησίον, ποῦ ἔβγαине πρῶτ καὶ ἀπόγευμα
καὶ ἐμελετοῦσε, διὰ τὰς προσεχεῖς ἐξετάσεις του, εἰς τὸ ὑπαι-
θρον καὶ τὴν δροσιά !

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΤΡΟΠΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ

Οἱ Ἕλληνες μετεχειρίζοντο τὰ : χ α ἴ ρ ε ι ν , ὑ γ ι α ἴ ν ε ι ν , ε υ
π ρ ᾶ τ τ ε ι ν , ἔ ρ ρ ω σ ο , κ λ π . Οἱ Ρωμαῖοι ἐχαιρέτιζον διὰ τοῦ s a l v e
καὶ v a l e (ὑγιάινε—ἔρρωσο).

Οἱ Γενουάται εὐχόνται : «sanita e quadaguo», ἤτοι ὑγίαν καὶ
χαράν.

Οἱ Ἴταλοι λέγουν come sta = πῶς ἔχεις ;

Οἱ Ἰσπανοὶ : «vaya con Dios» = σὺν Θεῷ ὕπαγε.

Οἱ Ὀλλανδοὶ : «πῶς ταξιδεύετε» ;

Οἱ Ἄγγλοι : «How do you do», δηλαδὴ : πῶς κάμνετε ;

Οἱ Σκῶτοι ἐρωτοῦν χαιρετίζοντες : «πῶς τὸ πᾶν εἶνε παρ' ὑμῖν ;»

Οἱ Ἀνατολιταὶ τοῦ Ἰσλάμ : «εἶθε ἡ πρωῖα νὰ σοὶ εἶνε εὐτυχής».

Οἱ Πέρσαι : «εἶθε ἡ σκιά σου ποτὲ νὰ μὴ μειωθῇ».

Οἱ Αἰγύπτιοι : «πῶς ἔχει ἡ ἀναπνοή ; Ἀναπνέετε ἀφθόνως ;»

Οἱ Σίνοι : «ἐφάγετε ὄρυζιον ; Εὐεκτηί ὁ στόμαχος ;»